

Sum, den indvinder. For denne Sum kan den altsaa købe et Laan til en billig Rente, et Laan, som naturligvis bliver af et adskilligt større nominelt Beløb end den effektive Sum, som kommer ud deraf. Det ses af Betænkningen, at man gaar ud fra, at der skulde optages et Laan til en Kurs af 91, altsaa betales en Kursforskel af 9. Vil man regne med dette Tal, kan man sige, at hvis man skal bruge 100 Mill. Kr., maa man optage et Laan paa 109. Optages dette til den lave Rente af 3 pCt., som her er Tale om, vil man effektivt faa ind i Lommen de 100 Mill. Kr., man skal bruge. Men hvad skal der tilbagebetales? 110 Millioner Kr. Og hvorledes? Ved, at man i Aarenes Løb faar denne større Ydelse ind fra Debitorerne, at man i hele den Tid faar det samme Beløb ind, som man har regnet med fra først af. Faar man ikke det, kan enhver indse, at hvis Yderne efter 10 Aars Forløb sige deres Laan op, skal Staten betale 110 Mill. Kr., endskønt den kun har faaet 100 Mill. Kr. i Lommen. Det er saa indlysende og selvfølgelig, at der ikke kan være Tale om andet, end at det maa bero paa en Inkurie, en Misopfattelse af Forholdene, naar man har ment at kunne indføre en saadan Bestemmelse som den i Ændringsforslag Nr. 52, vel at mærke, hvis man ikke er fuldt ud paa det rene med, at ved at indføre den gaar man glip af de Fordele, Statslaanet ellers vilde yde. Er man først paa det rene med, at man uigenkaldeligt og definitivt vil slaa en Streg over, at Staten skal kunne nyde den Fordel at drage Udlandet ind med 10 Mill. som Bidrag til Afløsning af Tienden her i Landet — vil man give Afkald derpaa, nuvel, saa kan man stemme for Ændringsforslag Nr. 52. Men hvis man tror paa at kunne erhverve de Fordele, som af Mindretallet ere stilledede i Udsigt ved Opnaaelsen af et Statslaan, og samtidigt at kunne stemme for Ændringsforslagene under Nr. 9 og 52, saa tager man fuldstændigt fejl. Det kan der ikke være Tale om.

Buhl: Det, jeg har ønsket at udtale mig om, er den Bestemmelse i § 1, hvorefter Tiendeydere, som tillige ere Tiendejere, ikke skulle behandles paa samme

Maade som de øvrige Tiendeejere efter den foreliggende Lov. Jeg skal fatte mig meget kort, da jeg fuldt ud kan slutte mig til, hvad der er fremført i den Retning af det ærede 3die Medlem for 8de Kreds (Breinholt). Jeg kan heller ikke forstaa den Tanke, hvorefter denne Bestemmelse er fremkommen, og det er jo ogsaa sagt, at den først ved Forelæggelsen af Lovforslaget i Aar er bleven indført. Det skulde jo synes at være ligegyldigt, om den Mand, der svarer en Tiende, har købt den, eller det er en anden, der ejer denne Tiende, i Henseende til Spørgsmaalet om at komme ind under de samme Bestemmelser. Det er jo nu imidlertid ikke Tilfældet. Naar en Mand har købt en anden Mands Tiende, og han nu skal have den afløst, kommer han ind under de almindelige Erstatningsbestemmelser, Loven indeholder. Har derimod en Mand købt sin egen Tiende, faar han ingen Afløsningssum, og det er det Forhold, jeg ikke kan forstaa. Nu har man jo rigtignok ogsaa villet gøre gældende, at de, der have købt deres egne Tiender, have købt dem forholdsvis billigt, men der foreligger dog ikke noget for denne Antagelse. Det er meget muligt, at de, der have købt deres Tiender, i sin Tid have betalt med den fulde Værdi efter den Tids Priser. Men der spørges jo heller ikke om, hvorvidt Tiender, der ere købt af en anden end Tiendeyderen, ere betalte med fuld Værdi eller maaske med den halve Værdi. Han faar lige godt sine $\frac{7}{25}$ udbetalte af Statskassen, eller den fulde Pris 25 Gange Tiendens Aarsværdi. Jeg skal derfor tillade mig at henstille til det høje Ting, at det vil tage denne Bestemmelse under Overvejelse og stemme mod den. Jeg for mit Vedkommende vil stemme mod denne Undtagelsesbestemmelse. Det er jo Jylland, som det særlig vil komme til at gaa ud over, fordi der ere de fleste Tiender afløste, og navnlig er det i Vestjylland, at man har afløst den største Del af Tienderne. Dette Forhold er saa meget kedeligere, som Vestjylland heller ikke vil høste nogen stor Fordel ved Skattelovene, der i andre Egne ville komme Landbruget en hel Del til gode. Det er bekendt, at vi have en stor Del Ejen-